

Ngày Tình Cho Cô Đơn

Contents

Ngày Tình Cho Cô Đơn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4

Ngày Tình Cho Cô Đơn

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, ngôn tình, hiện đại, OE. . . Bạn tôi hỏi:Lin này, tại sao cậu lại thích matcha? Tôi trả lời: Đơn giản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-tinh-cho-co-don>

1. Chương 1

Một cơn mưa kéo qua, những hạt nước li ti đập vào cửa sổ kính vang lên âm thanh lộp bộp lộp bộp vui tai. Rồi từng hạt từng hạt chảy dài, trông cứ như khuôn mặt ai đó đang khóc nhè, trông đến thảm thương. Quán đã đông khách nay còn đông khách hơn, người nào người nấy cũng có đôi có cặp, tay trong tay vui vẻ tìm một chỗ ấm áp trú mưa. Thức uống có vẻ đắt khách nhất hôm nay có lẽ là những thứ liên quan đến chocolate. Nó ngọt ngào nhưng đôi khi lại đắng ngắt.

Giao lại việc pha chế cho anh chủ quán, tôi cầm khay lên lầu dọn dẹp ly tách. Nhìn qua cửa kính, thành phố đang đắp một cái chăn nước mỏng. Ngày lễ tình nhân vốn ngọt ngào mà lại thành thế này, chắc có nhiều người buồn lắm! Tôi thì không biết đến bao giờ mình mới đón được một Valentine đúng nghĩa nữa. Valentine mà tôi không còn là một kẻ cô đơn.

Không biết cậu ấy bây giờ thế nào rồi?

Chắc đã được người ta đồng ý rồi cùng với người đó đi đến nơi nào đấy lãng mạn lắm.

Tôi đặt ly tách vào cái khay rồi bưng nó đến gần cửa sổ. Bên kia đường, dưới cột đèn, có một thằng con trai đứng ngửa mặt lên nhìn trời, mặc cho mưa lạnh xối xả vào mặt. Thì ra trong cái ngày này, vẫn có những kẻ thất tình, giống như tôi. Nhưng cái dáng đó, sao trông quen quá, cả cái kiểu ngửa mặt lên trời mỗi khi có chuyện không vui.

Cái kẻ đó đang tiến về phía này...

Không biết lúc này tôi nên vui hay nên buồn? Cậu ấy là chàng trai đứng dưới mưa, không sai, và cậu ấy cũng đang là một kẻ thất tình. Cô bé ấy thích người khác.

Mọi sự diễn ra trên đời có vẻ tức cười nhỉ? Tôi thích cậu ấy, cậu ấy thích một cô bé, cô bé ấy lại thích người khác,... Suy ra trong cái vòng lẩn quẩn này có đến 2 người đau khổ: tôi và cậu ấy.

Tôi không biết diễn tả cảm xúc của mình khi nhìn thấy cậu ấy cả người ướt sũng đứng trước mặt mình, mỉm cười nhìn tôi nói: “Cho tôi ở lại đây nhé!”. Nhưng ít nhất tôi biết là mình không vui. Nụ cười trên môi cậu ấy nhăn nhó đến lạ. Từng giọt nước mưa nhỏ tong tong xuống sàn nhà, tôi muốn biết thứ nước trong suốt ấy có vị gì, nhạt thêch hay mặn chát?

“Stop! Bus!” có 3 tầng, nhưng chỉ hai tầng trong đó được dùng để kinh doanh. Tầng thứ 3 là nơi ở của anh chủ quán, chỉ là một căn phòng để những đồ đạc cần thiết cho một người độc thân sống, đơn giản nhưng gọn gàng. Lần đầu tiên khi bước đến căn phòng này, tôi đã nói đùa với anh chủ quán rằng: “Anh thế này thì không cần bạn gái vẫn sống tốt nhỉ?”. Lúc đó, anh chỉ cười rồi cốc đầu tôi một cái rõ đau.

Tôi vào phòng, mang theo một ly matcha, Yuu cũng vừa bước ra khỏi phòng tắm, trên người là bộ đồ của anh chủ quán cùng với cái khăn lau tóc. Cậu ấy lúc nào cũng vậy, chỉ nhìn tôi rồi cười hiền.

- Cho cậu này!

- Thật xin lỗi, làm phiền mọi người rồi!

Yuu đón ly matcha từ tôi.

Yuu thích matcha, tôi cũng thế. Đây cũng có thể xem là sở thích bị ảnh hưởng, đơn giản là người tôi thích thích nó nên tôi cũng thích nó. Nhưng thật sự thì so với vị ngọt ngấy của chocolate thì tôi vẫn thấy thích nó hơn.

- Cậu không buồn chứ? - Tôi hỏi khẽ Yuu.

- Cũng bình thường, - Yuu nhấp một ngụm matcha, - chỉ là hơi đau một tí.

- Thế mà tôi vẫn cứ nghĩ năm nay cậu sẽ may mắn thoát được sự cô đơn ấy chứ.

- Chắc ông trời thương Lin nên chưa muốn tôi đi nhanh vậy. Bộ không có tôi cậu vui lắm sao?

Tôi không biết an ủi cậu ấy, cũng không biết an ủi bằng cách nào. Tôi sợ có khi những lời nói ra lại đi an ủi chính mình cũng nên. Nhưng tôi vẫn muốn làm cái gì đó cho Yuu, ít nhất cũng làm cho tâm trạng cậu ấy khá lên một chút.

- Không, rất mệt là đằng khác. Với cả, tối nay tôi liên tục bị làm phiền vì cậu đấy.

- Sao cơ?

- Còn không phải vì mấy em thâm thương trộm nhớ cậu. Một câu anh Yuu, hai câu anh Yuu... làm tôi hoa hết cả đầu.

Đến đây thì Yuu phá lên cười.

- Tôi không biết Lin vì tôi mà chịu khổ đấy!

- Yuu, cậu không thấy mình nên có trách nhiệm à? Tôi phải khổ sở cả một buổi chiều lẫn buổi tối đấy.

- Tôi đãi Lin ăn.

- Thế thôi á? Kèm theo một yêu cầu nhé!

- Nếu tôi làm được.

- Tôi muốn Yuu mãi cười như thế này.

Nụ cười trên mặt cậu ấy có phần cứng lại.

Yuu đứng dậy bảo:

- Đi thôi, tôi nghĩ mọi người ở dưới cần sự giúp đỡ.

2. Chương 2

Không biết lúc này tôi nên vui hay nên buồn? Cậu ấy là chàng trai đứng dưới mưa, không sai, và cậu ấy cũng đang là một kẻ thất tình. Cô bé ấy thích người khác.

Mọi sự diễn ra trên đời có vẻ tức cười nhỉ? Tôi thích cậu ấy, cậu ấy thích một cô bé, cô bé ấy lại thích người khác,... Suy ra trong cái vòng lẩn quẩn này có đến 2 người đau khổ: tôi và cậu ấy.

Tôi không biết diễn tả cảm xúc của mình khi nhìn thấy cậu ấy cả người ướt sũng đứng trước mặt mình, mỉm cười nhìn tôi nói: “Cho tôi ở lại đây nhé!”. Nhưng ít nhất tôi biết là mình không vui. Nụ cười trên môi cậu ấy nhăn nhó đến lạ. Từng giọt nước mưa nhỏ tong tong xuống sàn nhà, tôi muốn biết thứ nước trong suốt ấy có vị gì, nhạt thêch hay mặn chát?

“Stop! Bus!” có 3 tầng, nhưng chỉ hai tầng trong đó được dùng để kinh doanh. Tầng thứ 3 là nơi ở của anh chủ quán, chỉ là một căn phòng để những đồ đạc cần thiết cho một người độc thân sống, đơn giản nhưng gọn gàng. Lần đầu tiên khi bước đến căn phòng này, tôi đã nói đùa với anh chủ quán rằng: “Anh thế này thì không cần bạn gái vẫn sống tốt nhỉ?”. Lúc đó, anh chỉ cười rồi cốc đầu tôi một cái rõ đau.

Tôi vào phòng, mang theo một ly matcha, Yuu cũng vừa bước ra khỏi phòng tắm, trên người là bộ đồ của anh chủ quán cùng với cái khăn lau tóc. Cậu ấy lúc nào cũng vậy, chỉ nhìn tôi rồi cười hiền.

- Cho cậu này!

- Thật xin lỗi, làm phiền mọi người rồi!

Yuu đón ly matcha từ tôi.

Yuu thích matcha, tôi cũng thế. Đây cũng có thể xem là sở thích bị ảnh hưởng, đơn giản là người tôi thích thích nó nên tôi cũng thích nó. Nhưng thật sự thì so với vị ngọt ngào của chocolate thì tôi vẫn thấy thích nó hơn.

- Cậu không buồn chứ? - Tôi hỏi khẽ Yuu.

- Cũng bình thường, - Yuu nhấp một ngụm matcha, - chỉ là hơi đau một tí.

- Thế mà tôi vẫn cứ nghĩ năm nay cậu sẽ may mắn thoát được sự cô đơn ấy chứ.

- Chắc ông trời thương Lin nên chưa muốn tôi đi nhanh vậy. Bộ không có tôi cậu vui lắm sao?

Tôi không biết an ủi cậu ấy, cũng không biết an ủi bằng cách nào. Tôi sợ có khi những lời nói ra lại đi an ủi chính mình cũng nên. Nhưng tôi vẫn muốn làm cái gì đó cho Yuu, ít nhất cũng làm cho tâm trạng cậu ấy khá lên một chút.

- Không, rất mệt là đằng khác. Với cả, tối nay tôi liên tục bị làm phiền vì cậu đấy.

- Sao cơ?

- Còn không phải vì mấy em thầm thương trộm nhớ cậu. Một câu anh Yuu, hai câu anh Yuu... làm tôi hoa hết cả đầu.

Đến đây thì Yuu phá lên cười.

- Tôi không biết Lin vì tôi mà chịu khổ đấy!

- Yuu, cậu không thấy mình nên có trách nhiệm à? Tôi phải khổ sở cả một buổi chiều lẫn buổi tối đấy.

- Tôi đãi Lin ăn.

- Thế thôi á? Kèm theo một yêu cầu nhé!

- Nếu tôi làm được.

- Tôi muốn Yuu mãi cười như thế này.

Nụ cười trên mặt cậu ấy có phần cứng lại.

Yuu đứng dậy bảo:

- Đi thôi, tôi nghĩ mọi người ở dưới cần sự giúp đỡ.

3. Chương 3

Mùa đông là quá lạnh để có thể xa nhau.

Mùa đông không để dành hơi ấm anh được đâu.

Ngoài đường người lướt qua, từng đôi cứ lướt qua,

Chỉ riêng em lạc trong nỗi đau chia xa.

Mùa đông là quá lạnh để có thể quên anh.

Sự thật là em vẫn nhớ anh bất kể đêm ngày.

Cứ chỉ mong, những ngày qua,

Chỉ là cơn mơ đến lúc thức giấc, chỉ vậy thôi.”

(Mùa xa nhau - Emily)

4. Chương 4

Tình cảm đơn phương tôi dành cho Yuu, tôi đã cất giấu nó suốt 3 năm. Bọn bạn bảo tôi ngu, cứ cố chấp theo đuổi một thứ mà vốn dĩ không bao giờ thuộc về mình làm gì. Nhưng biết làm sao được, tình cảm đâu phải thứ bảo dừng là dừng được. Ngày nào đi làm cũng thấy cậu ấy, nói chuyện với cậu ấy, nhìn cậu ấy cười, đó như một thói quen không thể thay đổi rồi. Và để thay đổi được một thói quen thì khó lắm.

Yuu cũng vậy thôi, mặc dù là bị từ chối nhưng đâu thể vì bị từ chối mà hết tình cảm ngay được.

Bởi vậy người ta bảo yêu đơn phương là khổ, khổ nhưng vẫn cứ yêu. Tình cảm đơn phương giống như con đường một chiều, cứ đi mãi đi mãi và chẳng bao giờ biết ở chiều ngược lại có người chỉ đợi một cái ngoảnh đầu.

Tôi đang ở trên con đường của Yuu, quan sát cậu ấy lựa chọn hướng đi cho mình. Nhìn cậu ấy hạnh phúc khi đi cạnh người mình thích, nhìn cậu ấy quan tâm chăm sóc người ta,... nhìn cậu ấy làm những điều chẳng bao giờ dành cho tôi.

Tối muộn, mưa ngừng rơi. Trời trong hẳn, nhưng vẫn còn đọng lại chút gì đó lạnh lạnh, ẩm ướt của cơn mưa vừa qua. Tôi đặt chân ra đường, cảm nhận cái sự vắng vẻ của đường phố về khuya, không có dòng người qua lại đông đúc, không có xe cộ qua lại tấp nập. Tôi thấy mình thật nhỏ bé và có chút gì đấy hơi lạc lõng.

- Tự dưng Yuu dắt tôi ra ngoài này làm gì?

Tôi mơ hồ hỏi người đi cạnh mình này giờ.

Đưa cho tôi một ly matcha, Yuu bảo:

- Không phải tôi hứa sẽ dẫn Lin đi ăn sao?

- Nhưng giờ thì còn ăn uống gì nữa.
- Tôi biết có một chỗ bán đồ ăn, cậu đi không?
- Cũng được.

Thế là tôi bước dài bước ngắn theo Yuu đến nơi-có-đồ-ăn.

Đèn đường vàng nhạt bao phủ hai con người. Mặt đường hiện rõ hai chiếc bóng, một trước một sau, một bị giẫm lên và một được giẫm lên.

Yuu bước chậm, tôi bước chậm. Yuu bước nhanh, tôi bước nhanh. Yuu đằng trước, tôi đằng sau. Vị trí đó từ trước đến nay đều không có thay đổi, tôi luôn ở đằng sau cậu ấy. Dù cho hôm nay, cậu ấy buồn, tấm lưng gầy gầy ấy cô đơn hơn bao giờ hết thì tôi vẫn không thể chạy lên ngang hàng với cậu ấy. Bởi vì tôi biết, có chạy lên đi nữa thì sau đó tôi cũng bị tụt lại phía sau mà thôi.

- Lin này, tại sao cậu lại thích matcha?
- Vì người tôi thích thích nó.

Tôi không do dự trả lời.

Một giọng cười khe khẽ vang lên.

- Vậy ra cậu cũng là kẻ cô đơn à?
- Tại sao cậu lại nói thế?
- Vì tôi nghĩ Lin giống tôi, - Yuu hơi dừng lại, - Đều là những kẻ cô đơn trong cái ngày này! Nếu cậu có bạn trai thì đã không phải bán thời gian làm việc tại quán cũng như lang thang cùng một tên như tôi vào giữa khuya thế này.
- Tôi thích đơn phương một người nhưng chắc người đó không biết đâu. - Tôi cười.
- Cậu không nói thì làm sao người đó biết được.
- Vậy tôi nói được chứ?
- Tôi dừng lại. Yuu cũng dừng lại.
- Không biết tại sao lúc đó tôi lại đủ dũng khí để nói, một điều mà kẻ cô đơn cất giấu đã lâu.
- Tôi thích, rất thích một tên ngốc!

—End—

Đà Nẵng, 13/2/2015.

“Có lẽ mọi sự gặp gỡ trên đời là một mối nhân duyên không bao giờ kết thúc nên một lời cảm ơn chẳng bao giờ là đủ”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-tinh-cho-co-don>